

Kántás Balázs

TENGERUTAK

A kézből szerteágazó,
kék acélpár-utak –

Zöld-izmű óceán,
sokkarú bálvány, akár egy polip,
végleges, megronthatatlan káosz,
rendezett tömeg –
torzarcú táncosok tömege csupán minden,
ami a kikötött hajókat körülugrálja

Egyenként keltünk át a lovak sorain,
sörényük drótját az örült szél
kábelekké fonta össze

A tenger hirtelen megfiatalodott
és megöregedett
végleg elfedve a partot
és egy népmű frissen teremtett embert,
akik még mindig porhüvelyük
színét viselik magukon,
meztelenül,
bűntelenül

2000, 2012/1–2.

Kántás Balázs 1987-ben született Budapesten.
Verset ír, műfordítással foglalkozik.

Végh Attila

ÁTOKHÍNÁR

Húzd ki a csónakkarót, hadd menjen.
Evezni nem kell, értő áramlatok a mélyben,
gondolatai harcsák, süllők, de ha ezt
elképzeled, nyálkás, tapadós lesz a hangulat,
és menekülhetsz tovább, ugyan hova.

Az áramlás múltat nyel, nem köp jövőt.
Erre a hullámra felülhetsz, ha akarsz.
Folyékony opálban táncol a hínár,
ez csalogató kép, de el ne képzeld,
hagyd élni kagylóit, halait,
ne menj biztosra, mint egy húshorgász.

Szóval ott tartunk, hogy a karót kihúzkod,
felejts, felejts, felejts, felejts, mondja a víz,
oldódik minden kép, amibe valaha
gondolatban belekapaszkodtál,
omlik a balatoni ház, ahol gyerekkorodban...,
füstviperák nőnek nagymama hajából,
karácsonyfák, májusfák, jegenyék égneek,
ázik egy fekete-fehér budai utca, mint a bélyeg,
kihúztad a karót, az élet méregfogát,
legyen hát úr a kísértés, hogy az
elfelejtett szigeten valaki vár,
érzed őt, de soha meg nem látod,
mert felejt, mert már most elfelejt,
történjen bármi, ő ott áll majd a parton,
ahová csak hajóroncs vihetne el.

Lyukasóra, 2012/1.

Végh Attila 1962-ben született Budapesten.
Verset ír. József Attila-díjas.